

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

394. 9

Hely

Idő

"1924"

Személy

Szerző:

Cím: *Egyre nő az öngyilkosok száma a fővárosban*

Forrás:

Az Est

Bn

1924. 7. 30.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old

Székesfővárosi házi nyomda 1923

Egyre nő az öngyilkosok száma a fővárosban

„Ha nem segít a társadalom, meg kell szüntetnünk az Életuntak Védő Irodáját”

— Az Est tudóstírójától —

A főkapitányság második emeletén, zegzűgös folyosók végén egy kis szobában van az Életuntak Védő Irodája. Csendes intézmény, a nagyközönség nem igen vesz tudomást róla, legfeljebb szkeptikus gesztussal: ugyan mit lehet tenni *»hivatalból«* az öngyilkosokért? Pedig itt igen szép és komoly emberbaráti munka folyik.

Hárman dolgoznak az irodában, egy bankhivatalnok, egy szigorló orvos és egy nyugalmazott MÁV-tisztviselő.

Mind a hárman önként és ingyen vállalták ezt a munkát.

Dolgoznak naponta négy-öt-hat órát, sorra járják a kórházakat, a külvárosok nyomortanyáit és még az iroda fentartásának költségeit is ők maguk teremtik elő. Munkájuk azonban nem eredménytelen.

— Az öngyilkosok száma folyton növekszik — mondják az irodában Az Est munkatársának. — Legjobban tudja ezt a sajtó, amely egyre több és több öngyilkosságról ad hírt hasábjain. Ennek egyedül a gazdasági nyomorúság az oka. Szerelmi bánat, gyógyíthatatlan betegség ma sem készítet több embert öngyilkosságra, mint ezelőtt. A nyomorúság azonban mind nagyobb mértékben pusztít. És ezek az esetek nagyon kevés kivétellel egyáltalán nem reménytelenek, mélységesen megdöbbentő, hogy a legtöbb esetben

milyen csekély okok miatt dobják el vagy akarják eldobni maguktól az emberek az életet!

A legtöbbször csak egy kis segítség kell, hogy az illető újból visszanyerje bizalmát és újból megpróbáljon munkáséletet élni. A nyomorgó ember könnyen elveszti a fejét. Az olyan ember, aki hetek óta csak kenyeret eszik, azt is csak keveset, aki egy-két nap óta semmit sem evett, és az éhség kínjai csavarják a beleit, egyszerűre megszedül és nem lát más kiutat, mint a Dunát, vagy a mérget. Hogyha azután megmenekül és egy kis átmeneti segítséget kap, munkához jut, örül az életnek és hálásan gondol vissza az irodára. Sokan vannak ilyenek, akik egészen jól, néha fényesen el tudtak újból helyezkedni az életben és most legbuzgóbb támogatói az Életuntak irodájának.

— De nemcsak öngyilkosok kerülnek az irodába, hanem olyanok is, akik végső kétségbeesésükben az öngyilkosság tervével foglalkoznak. Jönnek ide emberek segítségért, támogatásért, még mielőtt ehhez az utolsó mentéséig folyomodnak.

Jönnek természetesen szélhámosok is,

akik így akarnak könyöradományhoz jutni, a legtöbbjük azonban igazán kétségbeesett ember. Jönnek emberek, támolyogva, vérborult szemekkel, félőrült, majdnem öntudatlan tekintettel és mondják: Uram, két nap óta nem ettem; ha nem kapok egy falat kenyeret, a Dunának megyek. E nagy város legszerencsétlenebb és legkétségbeesettebb alakjai vonulnak itt fel, azok, akik igazán megérdemlik a segítséget, akiken segíteni lehet, tehát kell is.

— Mostanáig mindig tudtunk valahogy segíteni rajtuk. Soknak munkát szerzünk nagy vállalatoknál, gyárakban, kereskedőknél és legtöbbször meglehetősen jóindulattal találkozunk. Pillanatnyi segítyeket is tudtunk adni. Van ugyanis egypár jó emberünk, akiket újra, meg újra fölkeresünk és akik mindig segítenek rajtunk. Ez azonban most már mindinkább lehetetlenné válik. Ezek a jóemberek is mindinkább érzik a nehéz gazdasági helyzet súlyát és nem

tudnak annyit adni, amennyire szükség volna.

Ha a társadalom nem segít rajtunk, megszűntetjük az irodát.

Tisztán öngyilkossági statisztikai hivatal nem akarunk lenni, azért, hogy egy pár frázist mondjunk a kétségbeesett embereknek, azért nem érdemes itt ülnünk.

Legelsősorban a kereskedelmi és ipari körökhöz fordulunk segítségért. Segítsenek rajtunk azzal, hogy

adjanak munkát,

Kereseti alkalmat olyan pártfogoltjainknak, akiket használni tudnak.

Minden rendű és rangú ember találkozik itt, napszámostól báróig, tisztviselőtől ügyvédig és cselédleánytól a francia nyelvtanárnőig.

De ezenkívül szükségünk van egy kis pénzalapra is, hogy a leg-sürgősebb pillanatnyi segítyt meg tudjuk adni. Ha mást nem, néhány napon át egy-egy félkiló kenyeret vagy egy tánuér főzeléket. Bízunk benne, hogy a magyar társadalom meg fogja érteni ez ügy komolyságát és habár igazán túlságosan igénybe van véve mindenféle tekintetben és maga is nehezen küzd a megélhetés gondjaival, lehetővé fogja tenni ez igazán szép és komoly munkát végző iroda fentartását.